

Олександр Супрунець. 3 авіацією в серці

14 липня виповнюється 60 років давньому другу редакції й передплатнику нашої газети, авіатору, який, будучи не льотчиком, а інженером, втім, ось уже понад 40 років не полишає авіацію – спочатку військовою, а згодом цивільну, полковнику запасу, який віддав майже 30 років служінню Батьківщини в лавах її Збройних Сил та виховав синів та племінників справжніми українськими офіцерами. Ювіляр – полковник запасу Олександр Супрунець, який багато років служив у військових авіаційних частинах та штабі ВПС України, в Озброєнні Міністерства оборони України, а нині трудиться на посту начальника авіаційного комплексу авіакомпанії "Росьавіа".

Мабуть, він мав стати музиком. Адже з дитинства Сашко грав на різних музичних інструментах, освоївши багато з них. Але став він військовим авіатором – недарма улюбленою кінострічкою юнака була "В бій їдуть лише старики"!

Олександр Супрунець народився й виріс у мальовничому селі Улашанівка Славутського району Хмельницької області. З дитинства захоплювався грою на декількох музичних інструментах, але в 1973 році, закінчуючи середню школу, все змінив та поїхав вступати до військового авіаційно-технічного училища у Васильків. Втім, варто зазначити, забігаючи наперед, що любов до музики в Олександра нікуди не ділася, й неодноразово, вже будучи офіцером, він організовував у своєму підрозділі, а згодом – і у частині прекрасні концерти художньої самодіяльності.

Протягом двох років після закінчення училища лейтенант Супрунець проходив службу на аеродромі Морозовськ у Ростовській області. На той час там дислокувався навчальний авіаційний полк Качинського ВВАУЛ. Відтоді й на довгі роки військової служби основним типом літака, обслуговуванням та ремонтом якого опікувався офіцер Олександр Супрунець, став фронтальний бомбардувальник Су-24.

Отримавши дворічний досвід експлуатації та обслуговування літака на посаді начальника техніко-експлуатаційної частини ланки, молодий офіцер вирішив вчитися авіаційну інженерну науку далі й вступив до Київського вищого військового авіаційного училища – найкращого в СРСР училища цього профілю, яке успішно конструвало навіть з відомою академією імені Можайського. А ще у той пам'ятний для нього рік чоловік одружився. Наступного, 1979

лейтенант Супрунець, тим часом закінчував перший курс свого другого училища, що давало освіту й знання цілком академічного рівня.

Після випуску капітан Супрунець отримав призначення на Львівщину – заступником командира авіаційної ескадрильї з інженерно-авіаційної служби бомбардувального авіаційного полку, що дислокувався на аеродромі Черняни у Городоцькому районі. Та вже через три місяці здібного інженера було призначено на посаду заступника начальника

ду заступника начальника ТЕЧ полку, що дислокувався у Дубні Рівненської області. Минуло трохи більше півтора року, і офіцер очолював ТЕЧ.

На той час подружжя Супрунців виховувало вже двох синів – молодшого, Володимира, народився у 1983 році. Обидва сини пішли батьківським шляхом, закінчили військового інститут. Майор Олександр та Володимир Супрунці проходили службу у системі військових представництв Міністерства оборони. Старший продо-

року кохана дружина Катерина народила первістка, Сашка. Глава сім'ї, на той час уже старший

вжує служити, молодший декілька років тому після закінчення навчання звільнився з лав Зброй-

них Сил України. Сини подарували батькам чотирьох онуків – Володю, Єву, Єгора та Гліба. Якщо вже вести мову про тих, кого своїм прикладом полковник запасу Олександр Супрунець надихнув на те, щоб піти у життя офіцерами, ким шляхом, то тут варто згадати не лише синів Олександра Васильовича, а і його племінників, капітана Володимира Марковського. Саме "з подачі" дядька хлопцеві став військовим. Під час проведення антитерористичної операції на сході України командир 1-ї аеро-

Угорщини до Кіровограда.

З жовтня 1989 року й до створення Збройних Сил незалежної України офіцер держави офіцер перебував у спеціалізованій в далекій Африці – в Алжирській Народній Демократичній Республіці. До Алжиру Олександр Васильович їхав радянським офіцером, а повертався вже до національного військової своєї Батьківщини, України!

В суверенній Україні офіцер отримав призначення на посаду старшого інженера з капітально-відновлювального ремонту 24-ї Повітряної армії. Якраз на той час управління армії знаходилося в процесі реорганізації – на його базі у Вінниці формувалося Командування українських ВПС. У штабі Командування ВПС України офіцер очолює спочатку групу ремонту управління озброєння, а два роки по тому – технічний відділ управління капітально-відновлювального ремонту озброєння ВПС України. Згодом – посади начальника організаційно-планового відділу – заступника началь-

ника штабу озброєння та начальника служби реєстрації державних повітряних суден України. У запас полковник звільнявся не у Вінниці, а вже у Києві – з посади начальника Центру із супроводження капітального ремонту озброєння і техніки Центрального управління (технічно-експлуатаційного та ремонту) Озброєння Збройних Сил України.

Звільнившись восени 2002 року у запас, Олександр Васильович залишив тільки лави Збройних Сил, та й те – через стан здоров'я після 29 років сумлінної служби. Але авіацію, в яку він захопаний з дитинства, він не покинув. Полковник запасу продовжив роботу за фахом у структурах цивільної авіації. Ось уже чимало

років поспіль він очолює авіаційно-технічний комплекс авіакомпанії "Росьавіа" на Київщині.

А ось тут варто зазначити те, що, крім улюбленої професії, з роками в інженера-авіатора з'явилося ще й споріднене з роботою хобі – він почав цікавитися різноманітними зразками авіаційних односторонів та спорядження. Згодом невеличка колекція стала справжнім музеєм. Музей удома, музеї і на роботі – в АТК авіакомпанії "Росьавіа" він став ініціатором створення власного музею історії авіації, який постійно доповнює новими експонатами. Більше того, з любителя він перетворився у цій справі на справжнього професіонала й почав консулювати й інші музеї, зокрема – свого часу допомагав із створенням експозиції Луганського музею авіації.

А ще офіцер запасу опікується заповідниками пам'ятниками й монументами льотчиків – здебільшого, де він знаходиться на Київщині, кає. Разом із однодумцями він знаходить та впорядковує їх, повертаючи нам, нащадкам, невідомі для багатьох імена героїв та відновлюючи цим самим історичну справедливість. Допомогає Олександр Васильович і сільським громадам. Сам селянин, він прекрасно знає, наскільки сьогодні занедбанано є сільська освіта. Його серце крається, і він посилено допомагає. Так, у селі Ксав'єрівка, що неподалік від Васильківки, істотну допомогу Олександр Супрунець надає музичній школі, зокрема він забезпечив учнів ексклюзивним одягом для виступів – із логотипами авіакомпанії, що дуже сподобалося юним музикантам! А школярам місцевої загальноосвітньої школи колишній військовий авіатор допомагає у пошуках спідполітків, які досліджують історію подвигу свого видатного земляка, льотчика Якова Барабаса, який на початку війни повторив подвиг Миколи Гастелло. Підтримує тісні зв'язки ветеран військової служби і з іншими сільськими громадами.

До свого 60-річного ювілею Олександр Васильович Супрунець підходить із вагомими результатами. Виховав двох синів-офіцерів та дав путівку в офіцерське життя племіннику-герою, який віддав своє життя за Батьківщину, допомагає у вихованні чотирьох онуків. А ще – все життя займається улюбленою справою. Хіба – замало?..

Олександр Супрунь.
"Крила України".
Фото з архіву О.В. Супрунців.